

[Ingerlise Koefoed]

Hvis man har fulgt den senere tids debat om arbejdsløses ret til at få deres egne dagpenge og prøver på at forstå noget af det, som hr. Arne Bjerregaard siger her i dag, skulle man tro, at næsten alle landets arbejdsløse var gift med direktører eller halv-millionærer eller millionærer.

Jeg vil gerne spørge hr. Arne Bjerregaard: hvad er husstandsindkomsten hos en enlig mor med to små børn? Og hvordan i alverden kan hr. Arne Bjerregaard i øvrigt finde frem til udregninger, der viser, at han har mindre end samgifte, samboende arbejdsløse, når han samtidig ved, at de arbejdsløses dagpenge er faldet med 31 pct. i løbet af det sidste par år? Der er altså ikke grænser for, hvad man skal høre fra denne talerstol. Jeg beklager hr. Arne Bjerregaards ... jeg vil ikke sige hvad.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

Jeg skal erkende, at det var meget svært at følge hr. Arne Bjerregaards udredning af, hvem der var svage, og hvem der ikke var svage i dette samfund. Nu forstår jeg altså, at de ledige nok er svage på det psykologiske område, fordi de er stillet uden for arbejdsmarkedet, men økonomisk er de ikke svage, og derfor kan de godt bære nogle byrder i forbindelse med den økonomiske genopretning.

Nu må man vel for det første sige, at uanset om der er tale om en enlig eller om et ægtepar, vil det typisk være mennesker, som er gået fra en arbejdsindkomst ned på understøttelsen og altså derfor netop får en forringet stilling, alene i kraft af at de er blevet ledige. Men alligevel er de efter hr. Arne Bjerregaards besynderlige teori så stærke, at de godt kan bære at komme noget længere ned.

Men hvor er så rimeligheden og fornuften, hvis man sammenligner med alle de mange mennesker i vores samfund, som ikke er blevet ledige, og som jo praktisk talt alle sammen har en større indkomst – vi ser bort fra pensionister og de grupper, som er på endnu ringere bistand – men altså alle de mennesker, som har gode, normale arbejdsindkomster, enlige eller gifte? Hvad med alle dem, som i de senere år har haft fordel af, at regeringens indkomstpølitik kun har ramt de

større overenskomstområder? Hvad med de selvstændige erhvervsdrivende, som har haft enorme gevinster i kraft af den økonomiske politik, der er blevet ført herhjemme med omfordeling? Jeg formoder, de ikke er svagere end de svage, som er ledige, de er væsentlig stærkere, men de skal altså ikke rammes, for de kan ikke tåle det. Jeg synes, at den kristne filosofi bag det er yderst besynderlig.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KrF):

Hr. Camre har helt ret i, at jeg siger: psykisk svag kan man være, hvis man er arbejdsløs, men økonomisk behøver man ikke at være det. Selvfølgelig vil mange være gået ned i indtægt, men jeg må stadig væk hævde, selv om hr. Jes Lunde ryster på hovedet, at min indtægt som folketingsmedlem – og han sagde jo, jeg var velbjærget – trods alt er mindre end indtægten for to personer, der får arbejdsløshedsunderstøttelse på maksimumsbeløb; det kan man ikke benægte. Så økonomisk er de sådan set velbjærgede, hvis man ser på de nøgne tal.

Her er det, jeg siger, at vi i dette samfund i en krise, som stadig væk udvikler sig, og hvor jeg næsten tør garantere for at pengene ikke er rigelige om føje år, er nødt til at se nøjere på, hvad der er til husstanden, og hvad der er til den enkelte. Det bliver vi nødt til at se på, og det er det, jeg gør mig til talsmand for. Så kan vi udfinde de reelt svage grupper, og så kan vi måske hjælpe dem, så bliver der mulighed for at hjælpe dem.

Når hr. Camre siger, at de selvstændige var de velbjærgede, må jeg spørge, om han mener landmændene, der havde indkomster, som var negative, som senere hen fik dem op på 50.000 kr., og hvis gennemsnit vel nu ligger på omkring 80.000 kr. for både mand og kone. Eller er det håndværkerne, der er de velbjærgede? Selvfølgelig kan hr. Camre finde nogen i det private erhvervsliv, som er velbjærgede, men hr. Camre taler ikke om, at de to kontorchefer, der er gift med hinanden, er de mest velbjærgede i dette samfund.

Kan vi komme dertil, er jeg fuldstændig enig med hr. Camre i, at det er her, vi må tage de næste nap, og derfor er jeg fuldstændig enig i, at en skattereform er den eneste mulighed, vi får for at hente pengene dér, hvor de skal hentes.